

пълно съ признателностъ къмъ промысла на боговетъ, ся чуеше отъ устата на плътующитъ по море прѣзъ тѣзи грозна нощъ. Усмыхваха са като са спогледаха и са радваха всички и насърдчаха са, като гледаха че има около тѣхъ Свѣтъ, че Богъ бѣше за сѣществованіе-то нивъ и корабтъ ся уплѣтваше тихо къмъ пристанището си, а издалеко са виждаха разны други кораби отплували отъ сѣшья брѣгъ, распръснати по вълмытъ, които бѣха нѣстина безшумны, но бързаха и тѣ да търсятъ пристанище. И чувство нѣкакво утѣшително са разлитъ при вида на тѣзи бѣлытъ морскы птицы зимородкы, чувство отъ надѣжда, чувство отечествено. Колко мили пріатели имаха въ себе си онѣзи кораби, пріатели разлѣчени, или както са прѣдполагаше изгубени прѣзъ онѣзи грозната нощъ! Като обѣгнаха най-послѣ измаченитъ онѣзи бѣжанци че сѣ прѣбодоляли всичко шо най лошо имаше описницата, успокоихъ уморенитъ си членове, легнаха си и отпуснаха са въ успокоителнытъ обятія на сѣня; ето защо бѣ завладѣло въ кораба мълчаніе, каквото нѣмаше прѣзъ нощта, ето защо спяха и почиваха мореходцитъ.

Въ вълното отпочиваніе на спящитъ, безоката тесалийка станъ излека. Наведе са надъ лицето на Главка и вдѣхна въ себе си бавното негово дѣханіе, съ припазваніе и скѣрбъ цѣлуна го по челото и по устнитъ и потърси да намѣри рѣжжѣ му. . . . . Раката му бѣше сплетена съ рѣката на Юна! И въздѣхна отъ сѣрдце и засѣгна са лицето ѣ; цѣлуна го пакъ по лицето, като обѣрса нощната роса съ косата си.

Нека та благословятъ боговетъ, Атиненино! рече въ себе си; бѣди честитъ съ дружката си! Дано споменешъ нѣкога Недія! Увы! тя не може вече да ти послужи за нѣщо въ свѣта.

И туй като каза удалечи са, и като минуваше бавно прѣзъ покрыва на кораба, отиде до надвеса и тамъ са спрѣ, понадвесе са носѣтъ надъ морето и пѣната на вълмытъ порѣси пламтящето ѣ чело.

Морето ма цѣлува, рече, благословена да е цѣлувката му.

Дѣхтъ на въздуха шевелеше сладостно косата ѣ вълнуемата, а тя ѣ дръпна испрѣдъ лицето си и вдигна безсвѣтлытъ но нѣжнѣтъ си очи къмъ небето, еѣ къмъ небето на което красотата не бѣ никога виждала.

Не, не; каза слѣдъ това, като человекъ който мысли говорящъ. Не можъ вече да устоя срѣщу тѣзи бѣда, любовта ми ревнивата, любовта мѣчителната рѣжжѣва ми душата, расклаща ми ума! Можаше и пакъ да поврѣди Главка! Злочеста бѣхъ! Избавихъ го, дваждъ го избавихъ, и туй честито размышленіе ма растушва! Защо да не